

The Abandoned Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2013 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2013 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Un cămin pentru Kuki

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Un cămin pentru Kuki / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3042-1

I. Bandol, Justina

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

UN CĂMIN PENTRU KUKI

Ilustrații de Sophy Williams

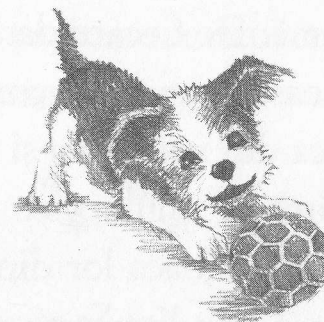
Traducere de Justina Bandol

București
2018

Pentru Kitty

Capitolul unu

Cățelușa mezină scânci încetișor. Cutia de carton nu mai sălta, dar nimeni nu venise s-o scoată de acolo, și înăuntru era în continuare întuneric. Nu-i plăcea. Nu știa unde e mama ei și i se făcuse foame.

Un hureit gros zgâlțâi cutia, care păru să se miște din nou, legănându-se și apoi alunecând pe podea, iar cățelușa scoase deodată un scheunat uimit și înspăimântat. Frații ei se ciocniră de ea,

împingând-o într-un perete în timp ce mașina lua o curbă strânsă.

Călătoria păru să dureze multă vreme, dar cățelușa nici măcar nu se putu înco-lăci să doarmă. De fiecare dată când re-ușea să găsească o poziție confortabilă, cutia aluneca din nou, și ea și frații ei se trezeau grămadă unul peste altul. Nu semăna deloc cu joaca lor din coșul cel mare de acasă, când se rostogoleau și se mușcau în glumă. Zgâlțâielile de acum erau dureroase și nu mai puteau să se ghemuiască lângă mama lor când nu mai aveau chef să se joace.

Împinsă în colțul cel mai îndepărtat, cățelușa zvâcni disperată din lăbuțe, încercând să iasă de sub frații ei, care se așezaseră din nou pe ea. Apoi își dădu seama că se opriseră – cutia nu se mai plimba pe podeaua mașinii. Frații ei se ridicară în

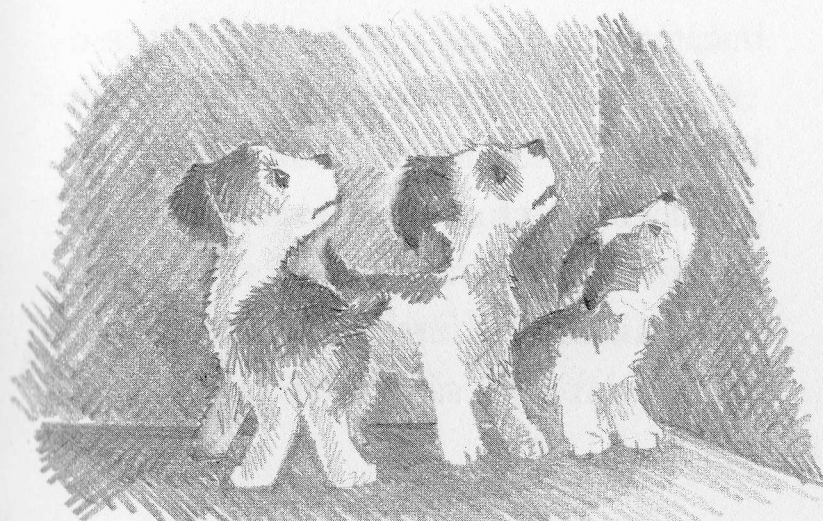
picioare, cu urechile ciulite. Ascultară cu toții, tresărind la scârțâitul portbagajului care se deschidea. Cutia lor fu săltată în aer și trântită jos cu un bufnet greoi.

Auziră pași care se depărtau în grabă. Și apoi rămaseră singuri.

– Ești gata, Zoe?

Mătușa Jo stătea în ușa casei lor, cu cizmele de cauciuc în picioare și îmbrăcată

în jacheta polar de la Adăpostul de animale Redlands.

– Da!

Fetița se năpusti pe coridor, îngheșuind în cutia ei de sendvișuri pachetul de caise uscate pe care mama îl găsisese în fundul bufetului. Amândouă uitaseră că săptămâna asta trebuia să-și ia mâncare la pachet, așa că Zoe prânzise cam la întâmplare. Dar îi plăcuseră foarte mult sendvișurile cu sirop de zahăr!

– Unde e sora ta? întrebă mătușa Jo, aruncând o privire în coridor către bucătărie.

– Doarme încă. Zoe scutură din cap. Kyra zice că nu sunt sănătoasă să mă scol așa devreme ca să vin cu tine când nu am nevoie.

– Păi, dacă ai fi stat toată ziua acasă cu ea, ați fi ajuns să vă uitați la televizor

toată vacanța de Paște! îi strigă mama. La adăpost o să-ți placă mult mai mult!

– Te-am auzit! strigă Kyra de la etaj. Să știi că nu dorm și nu mă uit la televizor! Fac recapitulare! În pat! Ne vedem mai târziu, mătușă Jo! Vin eu s-o iau pe Zoe.

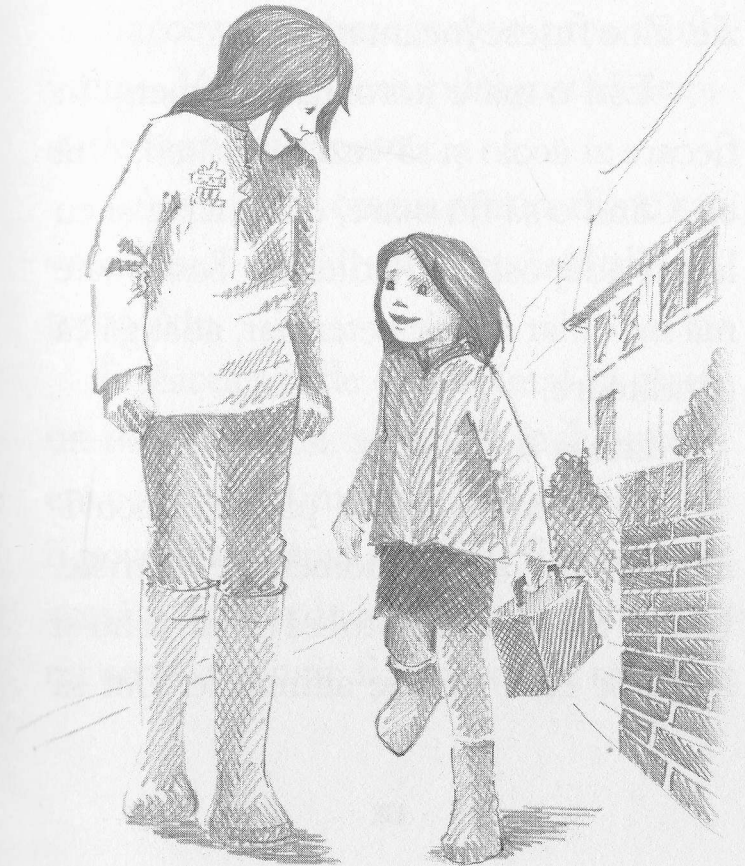
Kyra avea de dat un examen la sfârșitul clasei a X-a, așa că repeta cât putea de mult. Zoe era încântată că mătușa Jo o chemase să-i dea o mână de ajutor la adăpost încă de dimineață – de obicei, asta se întâmpla doar după orele de curs. S-ar fi plictisit să stea acasă cu Kyra, căci mama ei nu-și permitea să-și ia liber de la muncă. Uneori, în zilele când nu aveau școală, își petrecea timpul cu prietena ei Becca, dar Becca plecase pentru două săptămâni în vacanță la bunica ei din Scoția.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin toată ziua, îi spuse ea mătușii Jo.

Se îndreptau spre adăpostul de animale, aflat cam la zece minute de mers de casa lor.

– Cu plăcere! zâmbi mătușa Jo cu gura până la urechi. N-o să te las să lenevești, să știi. Am o listă lungă de sarcini pentru tine – să cureți cuștile pentru câini, să speli pisicile și poate chiar să împletești niște hăinuțe pentru porcușorii de Guineea... Se uită la fața îngrijorată a lui Zoe și adăugă: Ei, glumeam, Zo, nu mă lua în serios! O să ai destule de făcut, ai să vezi, dar cel mai probabil o să scoți cățeei la plimbare, dacă nu e vreme ploioasă. Nu apucă să iasă suficient la sfârșit de săptămână, pentru că atunci avem cei mai mulți vizitatori. O să fie toți sperați să dea o tură cu tine.

Redlands era un adăpost mic, dar accepta orice animal. Angajații lui făceau tot posibilul să le găsească un cămin, dar nu era întotdeauna ușor. Mătușa Jo lucra acolo de trei ani, de când se dusese la ei să-și ia o pisică și se întorsese cu Barney,

superbul ei motan. Pe vremea aceea era secretară la cabinetul medicului veterinar local și de aceea știa de Redlands. După vizita acolo, se oferise voluntar să-i ajute în timpul ei liber, apoi, când postul de administrator al adăpostului fusese scos la concurs, profitase de ocazie. Zoe fusese încântată.

– Ești o mare norocoasă să mergi în fiecare zi acolo și să vezi toți căteii, oftă ea. Când o să fiu mare, o să lucrez și eu la un adăpost ca Redlands. Sau poate mă fac chiar medic veterinar, adăugă ea gânditoare.

Mătușa Jo îi zâmbi.

– E o muncă foarte plăcută, încuviință ea, dar are și momentele ei triste. Uneori mă supără faptul că oamenii nu-și îngrijesc cum trebuie animalele. Dar să

știi că nu e întotdeauna vina lor. Uneori stăpânii le iubesc foarte mult, dar pur și simplu nu mai sunt în stare să aibă grijă de ele ca înainte. Atunci ți se rupe inima. Mătușa Jo scoase un oftat. Mi-aș dori să le iau pe toate acasă. Dar patru pisici îmi ajung.

Barney nu fusese singur prea multă vreme. Mătușa Jo era îndrăgostită de pisicile mari și pufoase.

– A mai luat cineva vreun câine sau vreo pisică la sfârșitul săptămânii? întrebă Zoe.

Îi plăcea să afle care animal își găsisese un nou cămin și uneori își închipuia că era ea însăși în împrejurările despre care îi povestea mătușa Jo. Și-ar fi dorit să ia acasă un câine de la adăpost, dar știa că nu se poate: n-ar fi fost corect să-l lase